

„Ha kitartotok tanításomban, (...) megismeritek az igazságot” – hiszen ez az igazság nem valamiféle elméleti kategória: a tettek elszántsága vagy épp’ a mozdulatlan elkötelezettség ereje szüli. Mintha az életnek, az önazonosságnak valami elemi minősége lenne. Mert fejben persze jók volnánk...

Talán csak ebben téved Pilátus tétova-őszinteként is olvasható, provokatív kérdése az utolsó előtti pillanatban: „Mi az igazság?” (Jn 18,38) – hogy ez a kérdés egyáltalán föltehető. Ez a tévedés persze kijátszhatatlan, kihagyhatatlan. Ehhez még mind nem vagyunk elég bölcsek. Ez a „ti”, akiket Jézus szólít – ez örökké mi leszünk.

Hiszzen az életben a leghosszabb út – dűnnyögte, valaha rég, egy öreg apáca néni – az a húsz centi, ami az ember fejétől a szívéig vezet. Mert ezt az igazságot – az igazságot – nem „tudni” kéne, sőt, talán „tenni” sem elég. „Lenni” lenne jó valamiképp. – És akkor az már maga a szabadság!

Kipke Ágnes, Budapest